

Още дванайсетгодишенъ, Парчевичъ отишелъ на учение въ Италия. Отъ тамъ се върналъ високо образованъ човѣкъ. Владѣялъ, освенъ български езикъ, още: латински, нѣмски, руски, полски, ромънски и турски. Италиянцитъ били, просто, поразени отъ неговигъ необикновенни способности. Въ училището той получилъ титла докторъ по богословие. А поради отличнитъ си ораторски дарби, които проявилъ и въ гр. Римъ, италиянцитъ го взели за проповѣдникъ и го изпратили въ България да разпространява католицизма. Но напразно католическата църква възлагала надежди на него. Още съ завръщането си, той, вмѣсто да започне да разпространява католическата религия, решилъ да заработи за освобождението на България отъ тежкото турско робство. Решилъ и почналъ. Ала Парчевичъ виждалъ ясно, че освобождението не може да стане безъ чужда помощъ, и затова намислилъ да обиколи царскитъ дворци на нѣкои държави и да иска подкрепата имъ. Първо се явилъ при княза на Влахия. Предъ него държалъ една прочувствена речъ на латински езикъ, въ която съ голѣма вещина изтъкналъ плачевното положение на българския народъ и необходимостта да му се помогне. Парчевичъ говорилъ умно и смѣло. Князътъ, застаналъ срѣдъ боляритъ си, съ голѣмо внимание слушалъ и се чудѣлъ на необикновенитъ слова. А когато Парчевичъ превелъ речта си на ромънски, всички присѣтствуващи били поразени. Дълбоко затрогнатъ, князътъ му подарилъ една скъпоценна дреха и обещалъ да помогне съ войска, когато българитъ въстанатъ.

Отъ Влахия Парчевичъ отишелъ въ Полша. Тамошниятъ князь Владиславъ билъ сжщо така затрогнатъ отъ хубавитъ думи на Парчевича и спечеленъ за дѣлото. Просълзенъ отъ умиление, Владиславъ обещалъ самъ да дойде на помощъ съ войскитъ си. А въ знакъ на голѣма обичъ той подарилъ на Парчевича единъ свой портретъ, червено копринено знаме, пръстенъ и хубави дрехи. Владиславъ, обаче, наскоро умрѣлъ и отнесълъ въ гроба си даденитъ обещания и възбуденитъ надежди.

Парчевичъ посетилъ и Виена, Венеция и Римъ. Този дълъгъ и труденъ пѣтъ той изминалъ четири пѣти презъ краткия си земенъ животъ. Най-после, когато за четвърти пѣтъ отишелъ въ Римъ, падналъ тежко боленъ и следъ мжчително боледуване заспалъ навѣки . . .

Преди да склопи тамъ животъ си очи, поискалъ да види двама свои ученици-сънародници — пребиваващи тогава въ Римъ. Чрезъ тѣхъ Парчевичъ искалъ да предаде завета си на българския народъ. Когато ги видѣлъ, просълзилъ се и имъ заговорилъ съ треперящъ гласъ:

„Чеда мои, благодаря ви, че дойдохте на време! Азъ ви чакахъ съ нетърпение. Бояхъ се да ви не превари вѣчниятъ миснь. Сега спокойно мога да отдъхна, защото има вече предъ кого още единъ пѣтъ да изплача тжгата си по Отечеството...